

nın azaltılması ve sosyal adaletin gerçekleştirilmesi, asıl devletin, fertlere «eşit eğitim ve eşit fırsat sağlanmasıyla» olmuştur. Peki devlet, bunu, mutlu azınlığa zarar vermeden nasıl yapacaktır? Bu yolda gerekli muazzam harcamalar için, değerminin suyu nereden karşılanacaktır? Gelir dağılımındaki adaletsizliğin yarattığı lüks harcamalar ve israf, yüksek gelir kaynakları kontrol altına alınmadan nasıl önlenecektir? Zengine ilişmeden, zengin ile fakir arasında fırsat eşitliği nasıl olacaktır? Broşür, devletten, bir somunla kırk kişiyi doyuran İsa gibi mucizeler beklemektedir!

Şadi Alkılıç'ın Yargıtaya cevabı

Şadi Alkılıç, 6 küsur yıl hapisle sonuçlanan duruşması sırasında, İstanbul Beşinci Ağırceza Mahkemesi kanalıyla, Yargıtay Ceza Daireleri Genel Kurulunun 19 Nisan 1965 tarih ve 150 sayılı kararını cevaplandırmıştır. Alkılıç'ın çok sert bir üslupla yazılmış cevabının önemli kısımlarını yayınıyoruz:

«Bu dava beynelmül bir duruma girmiş, ünlü İngiliz düşünürü Bertrand Russell, ayrıca Oxford ve Cambridge Üniversiteleri profesörleri M. Dobb ve Ayar, İtalyan Cumhurbaşkanı Saragat, Sosyalist Parti lideri Nenni, Ankaradan Prof. Bahri Savcı, Prof. Sadun Aren (yazıda komünizm suçu yoktur - diye bilirkişi raporları vermişlerdir.

ROBERT F.

KENNEDY'NİN

SÖZLERİ

Güney Amerikayı do-laştıktan sonra Robert F. Kennedy, Senatoda 20 bin kelimelik bir konuşma yaptı. İşte bu konuşmadan bazı cümleler:

• Ant dağlarında bir köy gördüm. Köye yalnız bir kişi gelip, köylülere toprak dağıtılması gerektiğine inandığını söylemişti. Bu adam bir komünistti. Şimdi bu köyde bir çok kişi komünist olduklarını ileri sürüyorlar. Çünkü onlar, toprak reformundan yanadılar.

• Güney Amerikada bir ihtilâl geliyor. Bunu hiç bir şey durduramaz. Yalnız ABD, barışçı ve şefkatli olması için bu ihtilâli etkileyebilir.

• Dışişleri Bakanlığımızca, çok «sol» sayılan Güney Amerikalı bilim adamlarının ABD'ye gelişini engellenmektedir. Güneye giden Amerikan bilim adamlarından, ABD ordusu ya da CIA için çalışıyor diye şüphe edilmektedir.

• Bu ülke, Güney Amerikada «Sosyal ihtilâli» desteklemekten, «değişiklik rizikosunu», komünizm rizikosudur» divanlar tarafından önlenemeyecektir.

Şadi Alkılıç

Ceza Hukukunun en basit, en ilkel kaidesi: İsmi komünyan suça ceza verilemez prensibi. Temyizin bu son kararıyla ihlâl edilmiş, çiğnenmiştir. Çünkü kararda aynen (Komünizm propagandası olsun veya olmasın) kaydı ile, yani (katil olsun veya olmasın) gibi bir hüküm ile bana ceza istenmiştir. Halbuki temüle göre, (komünizm) suçtur. (Sosyalizm) suç değildir. (.....)

Bu şekilde açıkça sosyalizm cezalandırılmıştır... Evet, Ceza Daireleri Genel Kurulunun bu 150 sayılı kararıyla sosyalizm cezalandırılmıştır. Çünkü:

Bu kararda, (komünizm propagandası olsun veya olmasın, Ceza Kanununun 142. maddesine aykırı bir yazıdır) diye aynen açıkça kayıt vardır (.....)

Çünkü:

Mahkeme dosyasında mevcut, bilimsel bilirkişi raporlarında ve İstanbulun iki mümtaz, tesir altında kalmaz, korkmaz entellektüel Ağırceza Hâkimlerinin ve iki heyetin iki ayrı beraat kararları gerekçelerinde hukuken ve ilmen ispatlandığı gibi, benim makalemde asla komünizmin propagandası yoktur, sosyalizmin anlatılışı vardır. Nitekim Temyiz Ceza Daireleri de bu kararı ile bunu kabul etmiştir.

Evet, bu kararlar sosyalizm cezalandırılmıştır. Çünkü:

Karardaki şu satırlarda, (Ordinaryüs Profesör Doktor Hüseyin Nail Kubalı ve Doçent Doktor Oktay Yenal, sanığın bu yazısında komünizm propagandası niteliğini taşımadığını öne sürüp, işi bu yönden ele almışlarsa da, işi sadece bilimsel açıdan inceleyip sonucu varan bilirkişilerin bu görüşleri sanığın bilimsel bir konferans veya ders vermediğine göre, geniş bir halk kitlesinin okuyup etkisi altında kalabileceği bir yazı olarak, bunu yazıp yayınladığını) kelimeleri aynen mevcuttur. Karardaki bu kelimeler, yani Anayasa Hukuku Ordinaryüs Profesörü Hüseyin Nail Kubalı ile İktisadi Doktrinler Tarihi Doçenti Oktay Yenal'ın (suç yoktur) diyen iki ayrı ilmi raporlarını ilmi olduğu için, evet sadece bilimsel açıdan olduğu için (reddetmektedir).

Hele, (bu yazı konferans olsa idi, suç olmayacaktı) hükmü ile Ceza Daireleri ne kadar tezada düştüğünün acaba farkına varacak mıdır? (.....)

Temyiz Ceza Daireleri Genel Kurulu, resmî raporları açıkça, (bilimsel açıdan oldukları için) reddetmektedir. Temyiz heyeti Reis ve Azaları (ki bir ilmi heyeti sayılabilirler) kendi imzalarıyla ilmi (bilimi) nasıl reddederler, nasıl inkâr ederler? Bu husus anlaşılmalıdır.

Bu makalem, bilim açısından tetkik edilmeyip de, ne yapılmalı idi? Köy imamları açısından mı rapor verilmeli veya Mobil oil gibi sömürücü Amerikan

İSTANBUL ve ANKARA

5 Haziran seçimlerinin önemsizliği yanında büyük önemi de vardır.

5 Haziran seçimi bir iktidar değişikliği'ne imkân açabilecek önemde seçim değildir. Parti içi kaynaşmalar yaratabilecektir seçim sonuçları... Oyların dağılışı, Adalet Partisinin seçim sonrası tutumuna etki yapacaktır. Türk sosyalistleri, İşçi Partisinin alacağı oyların incelenmesinde metodlarını tartışacaklardır. Kamu oyu, demokrasi düzeninin geleceği konusunda seçim sonuçlarına göre yargılara varacaktır. Halk Partisinin söylediği gibi, seçmen Adalet Partisinin gidişine «Dur» diyebilirse rejimin geleceğine umutlar bağlanacaktır.

Bütün bunlar ayrı ayrı üstünde durulabilecek konulardır.

Ancak bütün bunların dışında 5 Haziran seçimlerinin Türk toplumu bakımından önemini biz İsmet Paşanın yürüncesine oturmuş sayabileceğimiz konuşmalarında buluyoruz.

İsmet Paşa, Batı Anadolu gezisinden dönüşünde Eskişehir'de yaptığı konuşmada teşhisini koymuştur:

«Millî Mücadele sırasında da ortam böyle idi» demiştir Paşa.

5 Haziran seçimlerinin bütün gelmiş geçmiş seçimlerden farkı Halk Partisi Genel Başkanının bu sözlerinde toplanmaktadır. Gerçekte 1966 Türkiye'sinde ve seçim ortamında çatışan kuvvetlerin Millî Mücadele çatışmasının paraleline oturduğu görülüyor.

«Türk Millî Kurtuluş Savaşında da ortam böyle idi» diyen İsmet Paşa, Adalet Partisi Başkanı Süleyman Demirel'i «İtibaha davet» etmiştir ve şöyle konuşmuştur:

«Komünizm yaftasından sonra AP'nin en önemli işi din istismarıdır. Türkü Türke, Müslümanı Müslümana düşman eden din istismarıdır. (...) Meşruyetini kaybetmiş olan iktidarın baş temsilcisi de ilk gün bunu, din işini ilân etti. (Devrimlerin millete malolanı, millete malolmayı ayrılacaktır) dedi. Bu kafa hortluyor.

Şimdi dinleyin! Demokratik düzen kurulmuştur. Kanlı savaşların, içerde ve dışta büyük müşküllerin yenilmesiyle bir düzen üzerine devlet düzeni üzerine kurulmuştur. Bu devlet düzenine inkılâp düzeni diyoruz. Millî Mücadelemiz de budur. İnkılâp rejimi de budur. 27 Mayıs getirdiği inkılâp rejimi de budur. Şimdi bunlar (Millet bunu kabul etmiyor, ona bakalım) diyecekler.

Başbakan bunları mı söylüyor memlekette? Bu kafayla millet en sonunda müthiş bir iç savaşa doğru sürüklenmek isteniyor. (...) Millî Mücadele sırasında da ortam böyle idi.»

Ve İsmet Paşa Başbakan Demirel'e: «Said-i Nursi'nin halifesi mi olacak?» diye sormuştur.

İsmet Paşanın konuşmasındaki açıklama

şirketlerine ayda (30 bin) lira aylıkla bağlanmış Hazım Atif Kuyucak'ın raporu gibi, gerekçesiz raporlar mı düzenlenmeli idi? (.....)

Ben hapis olurum, hapishane şartlarına bozuk sıhhatim belki dayanamaz, ölürüm... Fakat tarih ölmez ve unutmaz. Böyle bir ortamda hapislik ve hattâ ölüm, Türkiye'nin tek kurtuluş yolu olan sosyalizm uğrunda görevimizin bir çeşit devamıdır (.....)

Şadi Alkılıç'ın Kuleli Lisesi ve Harp Okulunda, çok yüksek bir vatanseverlik terbiyesi olarak bu yolda fedayı nefis etmeyi çoktan öğrenmiş bir asker olduğu unutulmamalıdır...

Benim hapis oluşum, Türkiye'deki sosyalistlerin gözünü korkutmayacaktır... Bilâkis... Çalışma gücünü müsbet yolda etkileyecektir. Bu etki, en küçük çapta bile olsa benim için hapislik, sosyalizm yolunda bir vazife yapmış olmanın bahtiyarlığını verecektir. Türk halkı kurtulacaktır. Türkiye'de sosyalizm fecrinin ilk ışıkları görünmeye başlamıştır. Hapisler, işkenceler ve sürgünler, sosyalizmi asla önleyemeyecek, hızlandıracaktır.

Sosyal kanunlar, insanların yaptıkları kanunlardan çok daha güçlü ve çok daha etkilidir. Benim hapsedilişimin sosyalizme zararı değil, sayısız faydaları olacaktır... Bundan dolayı, Yargıtay Ceza Daireleri Genel Kuruluna teşekkür ederim.»

şudur: Kan ile savaş ile bir inkılâp rejimi kurulmuştur. Bu konuda seçmen oyuna başvurulamaz. Millî irade palavrası ile Millî Mücadele'nin sonuçları iç ve dış pazarda satılığa çıkarılamaz.

Gerçekte uzun süreden beri söylenmiyen söylenmiş, Millî Mücadeledeki «İstanbul - Ankara» iktidarları çatışması, 5 Haziran seçimlerinde su yüzüne çıkarılmıştır.

Zira Mustafa Kemal ve arkadaşları da Millî Mücadelede İstanbul iktidarı ağızyla aynı itibahlar altında bırakılıyorlardı:

Mustafa Kemal ve arkadaşları o zaman Allahsız ilân edilmişlerdi.

Mustafa Kemal ve arkadaşları o zaman dinsiz ilân edilmişlerdi.

Mustafa Kemal ve arkadaşları o zaman komünist ilân edilmişlerdi.

Ve İstanbul iktidarı o zaman yabancı devletlere sırtını dayamıştı.

Ve İstanbul iktidarı o zaman bağımsızlığın karsısındaydı.

Türkiye bugün bir İkinci Kurtuluş Savaşı içindedir. 1919-1922 Kurtuluş Savaşının tamamlanması, bu İkinci Kurtuluş Savaşının başarı kazanmasına bağlıdır. Halkın dinini sömürerler ve halkın alınterini sömürerler bu sömürücülüğü dış kuvvetlerin ortaklığıyla yürütmektedirler. Ve Millî Kurtuluşa karsıdır.

Dürrüzzade'nin küçük küçük muakkipleri, Anadolu'nun her yanında, yabancı bir devletin işgalını sürdürmek için din duygularını vasiya etmeye çalışmaktadırlar.

Ancak Türk milliyetçilerinin titizlikle üstüne eğilmeleri gereken bir nokta vardır:

İç politika pazarında din sömürücülüğünü alabilirdiğe tezgâhıyan çevrelerin iktisadi kesimdeki yerleri iyice ortaya konulmalıdır. Gerçekte bugün Türkiye'deki çatışmanın temeli iktisadidir. Ve «Türkiyeyi yutmak isteyen emperyalist kuvvetlerin» niteliği iyice teşhis edilmiştir. Türkiye'deki çatışmayı salt lâiklik açısından ele almak, yüzeyle kalmak demektir. Din sömürücülüğü yapan kapitalistlerin seçim kudretleri defalarca belli olmuştur. Milliyetçiler hedeflerini tayin ederlerken yüzeyledeki görünümlere aldanmamalı, temele inmesini bilmelidirler. İkinci Millî Kurtuluş Savaşı ancak bu şekilde etkili olur, ve halkı ancak bu biçimde kavrayabilir.

Daha açık söylemek gerekirse mesele şudur:

Secmen, din sömürücüsü kapitalistleri lâik kapitalistlere tercih etmektedir.

Eğer bu gerçek iyi anlaşılırsa, Millî Mücadele'nin ve demokrasinin anlamı da iyi anlaşılabilir.

İhan Selçuk

Secaat arzederken

Siyasî partiler ve kişiler hakkında küfür ve iftiralarla dolu yazıları toplayan ve şüpheli kaynaklardan beslenen kitapları, öğrencilere dağıtan Üsküdar Kız Lisesi Müdürü, suçüstü yakalanınca, «Efendim, bunu Bakanlığın 9 Nisan tarihli tamimine uygun biçimde yapmaktayız» demeye başladı. Bu itiraf da, 9 Nisan tamiminin AP yararına nasıl bir Mc Carthy'cilik olduğunu ortaya koymaktadır. Müdür Beyin sözleri şöyle: «Okulda bu kitabı iki ay önce öğrencilerime dağıttım. Yalnız bu kitabı değil, Valery Tarsis'in 7. Koşuşunu ve Türkiye'de Komünizm Tehlikesi Var, İçimizdeki Düşman adlı kitapları da dağıttım (.....) Okulumuza gelen bu kitapları, öğrencilerimin okumalarında fayda mülâhaza ettim ve takdir hakkımı kullanarak öğrencilerime dağıttım (.....) Millî Eğitim Bakanlığının 9 Nisan 1966 gün ve 251 sayılı tâimimleri, okullarda alınması gerekli tedbirleri geniş olarak belirtmiştir. Bu davranışlarımız, bize tanınan kanunî yetkilerin içersinde yapılmaktadır. Komünizm ve Komünistlere karşı Türk Basını adlı 8. fasıkülde, bir siyasî parti alehinde bir propagandanın yapıldığını sanmıyorum. Kitabın ihtiva ettiği yazılar, basından derlemeler olduğuna göre

(YÖN'ün notu: AP müteahhitle-ri basınından derlenen iftira ve küfürnameler), yetkili makamlar tarafından incelenmesi yapılmış demektir».

Müdür Bey doğrusu haklı. Hesap sorulacak birisi varsa, o da Millî Eğitim Bakanındır. Müdür Bey, 251 sayılı tâtime uygun biçimde hareket etmiştir.

İran'a bile imreniyoruz!

Topraklarında Amerikan üstlerine yer vermeyen ve dış politikada bizden çok daha ileri bir tutum izleyen İran, Vietnam konusunda da Atatürk Türkiye'sini hayli geride bıraktı. Başbakan Demirel, Vietnam'daki Amerikan tutumunu haklı gösteren konuşmalar yaparken İran, Amerikayı eleştiren bir tutum takınıyordu. Fransız Dışişleri Bakanının Tahran ziyareti dolayısıyla, İran ve Fransa'nın «Vietnam'ın işçilerine yabancı müdahalesini yasaklayan ve ülkenin bağımsızlığını öngören Cenevre anlaşmalarına dayanan bir politik çözüm yolu bulunması hususunda görüş birliğine vardıkları» Tahran'da açıklanıyordu. Fransız Dışişleri Bakanı, «harbin bir çözüm yolu olmadığı, Cenevre anlaşmaları gevresinde acele müzakerelere başlanması gerektiği hususunda herkesin birleştiğini» ileri sürüyordu. Fakat bu «herkes» için de, herhalde Türkiye yoktu!